

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
MAREK NIECHCIAŁ

DNR-720-15(22)/17(AK)/(KBO)

Warszawa, 04 października 2017 r.

DECYZJA DNR-1/51/2017

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 w związku z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1257) oraz art. 24 ust. 4 pkt 1 lit. b, art. 24 ust. 4 pkt 2 lit. b, art. 24 ust. 12, art. 33a ust. 2 pkt 2 w związku z art. 4 ust. 1, art. 5 ust. 1, art. 10 ust. 1 oraz art. 13 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. z 2016 r. poz. 2047), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego wszczętego na skutek wniosku „AMTRA” spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Sosnowcu w przedmiocie ponownego rozpatrzenia sprawy zakończonej decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z 8 sierpnia 2016 r., DNR-1/45/2017, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów utrzymuje w mocy ww. decyzję.

Uzasadnienie

Decyzją z 8 sierpnia 2017 r., DNR-1/45/2017, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego wszczętego z urzędu w sprawie ogólnego bezpieczeństwa taśmy do mocowania ładunku 5 m z hakami, KTM 93:007, stwierdził, że produkt ten, ze względu na niewyposażenie go w etykietę informacyjną umieszczoną bezpośrednio na produkcie oraz nieumieszczenie w instrukcji użytkowania istotnych informacji mających wpływ na bezpieczeństwo korzystania z produktu, nie jest bezpieczny, w związku z czym, zakazał „AMTRA” spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Sosnowcu (dalej: „strona postępowania”) wprowadzania ww. produktu na rynek oraz nakazał jej podjęcie czynności niezbędnych do zapewnienia przestrzegania tego zakazu i nakazał natychmiastowe wycofanie przedmiotowego produktu z rynku, a także zobowiązał stronę postępowania do przekazania dowodów podjęcia ww. działań w terminie 30 dni od dnia kiedy decyzja stanie się ostateczna. Ponadto, na podstawie art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. z 2016 r. poz. 2047, dalej: „OBP”), za wprowadzenie na rynek produktu niespełniającego wymagań

bezpieczeństwa Prezes UOKiK nałożył na stronę postępowania karę pieniężną w wysokości 2 000 (dwa tysiące) złotych.

Ww. decyzja została doręczona stronie postępowania 16 sierpnia 2017 r.

Pismem z 30 sierpnia 2017 r. (wpłynęło do UOKiK 4 września 2017 r.) strona postępowania zwróciła się z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z 8 sierpnia 2017 r., DNR-1/45/2017. Strona postępowania zaskarżyła ww. decyzję w całości oraz złożyła wniosek o jej uchylenie i umorzenie postępowania.

W ww. wniosku strona postępowania oświadczyła, iż nie zgadza się z nałożonym zakazem wprowadzania przedmiotowego produktu do obrotu, tym bardziej, iż w jej przekonaniu podjęła działania naprawcze polegające na prawidłowym oznaczeniu produktów. Zdaniem strony postępowania, organ I instancji nie wskazał w zaskarżonej decyzji przesłanek wydania decyzji, co pozostaje w sprzeczności z zasadą zaufania obywateli do organów oraz przejrzystości postępowania i wyjaśniania przesłanek. Strona postępowania utrzymuje, iż podjęła działania mające na celu wyeliminowanie przedmiotowego produktu z rynku oraz jego prawidłowe oznaczenie. Ponadto, zwróciła się do wszystkich swoich dystrybutorów z prośbą o przesłanie informacji zwrotnej o posiadanych produktach, a także wystawiła faktury korygujące dla 12 z 70 odbiorców produktu. Strona postępowania uznaje to za wykonanie obowiązku wycofania produktu w całości, bowiem nie ma możliwości prawnych ani faktycznych, aby wycofać produkt od dystrybutorów, którzy nie udzielają w ogóle informacji o tym, czy posiadają produkty na stanie magazynowym lub też nie chcą udokumentować zwrotu produktu. Strona postępowania kwestionuje również uznanie jej działań naprawczych w stosunku do produktu za niewystarczające. W ocenie strony postępowania przedmiotowe postępowanie powinno zostać umorzone w całości przez organ I instancji, który powinien również odstąpić od wymierzenia kary. Zdaniem strony postępowania nie wzięto pod uwagę tego, że było to jej pierwsze postępowanie przed Prezesem UOKiK, na przedmiotowy produkt nie było reklamacji ani skarg, a strona postępowania podejmowała współpracę z organem.

Strona postępowania oświadczyła także, iż zwróci się po raz kolejny do dystrybutorów o przekazanie informacji w zakresie ewentualnej ilości posiadanych produktów wraz z prośbą o ich zwrot, po czym przekaże zebrane dowody Prezesowi UOKiK.

Pismem z 8 września 2017 r. (doręczonym stronie postępowania 13 września 2017 r.) Prezes UOKiK poinformował stronę postępowania o przysługującym jej prawie do

zapoznania się ze zgromadzonymi aktami sprawy oraz prawie wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów.

Powołując się na ww. uprawnienia, wraz z pismem z 19 września 2017 r. (wpłynęło do UOKiK 25 września 2017 r.) strona postępowania przesłała wydruki 10 e-maili, wśród których były oświadczenia 8 odbiorców o braku wyrobu na stanie magazynowym, oświadczenie jednego odbiorcy o posiadaniu 1 szt. wyrobu; jeden z odbiorców poinformował, iż posiada wyroby zakupione od strony postępowania po 23 czerwca 2017 r., tj. po usunięciu przez stronę postępowania zagrożenia bezpieczeństwa stwarzanego przez produkt. Jednocześnie strona postępowania oświadczyła, iż wszystkie produkty objęte wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy zostały wyprzedane i nie ma możliwości uzyskania ich zwrotu.

Prezes UOKiK ustalił i stwierdził:

Istotą ogólnej zasady dwuinstancyjności postępowania administracyjnego, określonej w art. 15 ustawy z 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1257, dalej: „KPA”), jest zapewnienie stronom prawa do dwukrotnego rozpatrzenia i rozstrzygnięcia sprawy administracyjnej, realizowanego poprzez złożenie odwołania od decyzji organu I instancji. Stosownie do treści art. 127 § 3 KPA od decyzji wydanej w pierwszej instancji przez ministra lub samorządowe kolegium odwoławcze nie służy odwołanie, jednakże strona niezadowolona z decyzji może zwrócić się do tego organu z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, przy czym art. 5 § 2 pkt 4 KPA określa, że przez „ministra” należy rozumieć również Prezesa i wiceprezesa Rady Ministrów pełniących funkcje ministra kierującego określonym działem administracji rządowej, ministrów kierujących określonymi działami administracji rządowej, przewodniczących komitetów wchodzących w skład Rady Ministrów, kierowników centralnych urzędów administracji rządowej podporządkowanych lub nadzorowanych przez Prezesa Rady Ministrów lub właściwego ministra, a także kierowników innych równorzędnych urzędów państwowych załatwiających sprawy, o których mowa w art. 1 pkt 1 i pkt 4 KPA. W świetle powyższego, od rozstrzygnięć wydanych przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – będącego centralnym organem administracji rządowej właściwym w sprawach ochrony konkurencji i konsumentów, nad którego działalnością nadzór sprawuje Prezes Rady Ministrów – przysługuje wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, który stosownie do art. 129 § 2 KPA w związku z art. 127 KPA wnosi się w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji stronie.

Wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej zaskarżoną decyzją został złożony w terminie.

Zadaniem organu II instancji jest ponowne rozpatrzenie sprawy i ocena materiału dowodowego, przy uwzględnieniu stanu faktycznego stwierdzonego w czasie wydania decyzji przez organ w pierwszej instancji, jak i zmian stanu faktycznego, które zaszły pomiędzy wydaniem decyzji przez organ I instancji, a wydaniem decyzji przez organ odwoławczy. W postępowaniu w przedmiocie ponownego rozpatrzenia sprawy organ powinien zatem rozpatrzeć sprawę na nowo w jej całości, nie ograniczając się jedynie do rozpatrzenia zarzutów strony podniesionych we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, badając zarówno jej zgodność z prawem, jak również celowość i słuszność rozstrzygnięcia.

Decyzją z 8 sierpnia 2017 r., DNR-1/45/2017 Prezes UOKiK m.in. nakazał stronie postępowania natychmiastowe wycofanie wprowadzonych na rynek taśm do mocowania ładunku 5 m z hakami, KTM 93:007. W związku z tym, iż w toku prowadzonego postępowania strona postępowania przekazała dowody wycofania produktu jedynie od 12 z ogólnej liczby 70 odbiorców, należy uznać, iż zasadnym było na ówczesną chwilę nakazanie stronie postępowania natychmiastowego wycofania wyrobu.

W toku postępowania wszczętego na skutek wniesienia przez stronę postępowania wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, strona postępowania przesłała oświadczenia 9 odbiorców o braku zakwestionowanego wyrobu na stanie magazynowym. Wraz z przekazanymi w toku postępowania w I instancji dowodami stanowi to o wycofaniu wyrobu jedynie od 21 na 70 odbiorców.

Nie sposób w takim stanie faktycznym uznać decyzję Prezesa UOKiK z 8 sierpnia 2017 r., DNR-1/45/2017, za wykonaną w pkt 1b jej sentencji, a przedmiotowy produkt za wycofany. Zasadnym jest zatem utrzymanie zaskarżonej decyzji w aspekcie, w jakim nakazuje ona stronie postępowania wycofanie przedmiotowego produktu z rynku.

Strona postępowania w toku postępowania przed organem I instancji ponadto przekazała wzór nowych etykiet informacyjnych dołączanych do produktu i nowej instrukcji obsługi uzupełnionej o informacje i ostrzeżenia zapewniające bezpieczne użytkowanie produktu. Nie przekazała jednak dowodów usunięcia zagrożenia stwarzanego przez produkt, odnoszących się do wszystkich sztuk produktu wprowadzonego na rynek. Stąd też, organ I instancji zasadnie na podstawie art. 24 ust. 4 pkt 2 lit. b OBP nakazał natychmiastowe wycofanie z rynku produktów wprowadzonych na rynek.

Strona postępowania zaskarżyła decyzję Prezesa UOKiK z 8 sierpnia 2017 r., DNR-1/45/2017, w całości, a więc również w pkt 3 sentencji ww. decyzji, nakładającej na stronę postępowania karę pieniężną w wysokości 2 000 zł (dwa tysiące złotych) za wprowadzenie na rynek produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa.

Zgodnie z art. 33a ust. 2 pkt 2 OBP organ nadzoru rynku może w drodze decyzji nałożyć na producenta karę pieniężną w wysokości do 100 000 (sto tysięcy) złotych za wprowadzenie na rynek produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa.

Zgodnie natomiast z art. 33a ust. 4 OBP wysokość ww. kary pieniężnej ustala się uwzględniając w szczególności stopień oraz okoliczności naruszenia obowiązków.

Oznacza to, iż organ nadzoru rynku nakłada kary pieniężne w ww. granicach ich wysokości, biorąc pod uwagę kryteria ustawowe, a także inne istotne elementy stanu faktycznego. Kary pieniężne na gruncie przepisów o bezpieczeństwie produktów mają charakter fakultatywny, jednak ich cel i zasadność nakładania wynika z istoty regulacji odnoszących się do wprowadzania produktów na rynek.

Prezes UOKiK pragnie w tym miejscu powtórzyć za wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 12 czerwca 2015 r. (VI SA/Wa 123/15, LEX nr 1998385), iż *„nakładanie kar pieniężnych stanowi istotny instrument, który ma na celu przyczynienie się do przestrzegania przepisów ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów przez producentów. Kara pieniężna nakładana przez organ nadzoru ma charakter represyjno-wychowawczy i jest nakładana oraz wykonywana w celu zachowania oraz przestrzegania obowiązującego porządku prawnego. Ma zatem na celu zapobieganie w przyszłości tego rodzaju naruszeniom ustawy, jak również represję, czyli ma stanowić dolegliwość za jej naruszenie”*.

Z kolei w wyroku z 22 maja 2015 r. (VI SA/Wa 3597/14, LEX nr 1785147) Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie określił funkcje kar pieniężnych w ogólnym bezpieczeństwie produktów w sposób następujący: *„kara pełni funkcję prewencyjną - jest wyraźnym ostrzeżeniem na przyszłość zapobiegającym powstawaniu nagannych praktyk rynkowych – oraz funkcję represyjną - stanowi dolegliwość dla przedsiębiorcy nie niosąc za sobą jednocześnie ryzyka wyeliminowania go z obrotu gospodarczego. Kary wymierzane w sprawach z zakresu ogólnego bezpieczeństwa produktów, uwzględniając kryteria ich wymierzania przewidziane w ww. ustawie, nie mogą mieć charakteru symbolicznego”*.

Nałożona na stronę postępowania kara pieniężna nie może zostać uznana za nadmierną – stanowi 2% maksymalnej wysokości kary przewidzianej w OBP. W tym stanie rzeczy wymierzona kara pieniężna jest w opinii Prezesa UOKiK zasadna, zwłaszcza że wzięte

pod uwagę w zaskarżonej decyzji okoliczności przemawiające na niekorzyść strony postępowania, jak np. duża liczba produktów niespełniających wymagań bezpieczeństwa wprowadzonych na rynek.

Decyzją z 8 sierpnia 2017 r., DNR-1/45/2017, Prezes UOKiK nałożył na stronę postępowania karę pieniężną w wysokości 2 000 (dwa tysiące) złotych, biorąc pod uwagę jako okoliczność obciążającą relatywnie dużą liczbę produktów wprowadzonych do obrotu, tj. 4 514 sztuk, potęgującą zagrożenie stwarzane przez ww. produkt oraz długi czas obowiązywania normy PN-EN 12195-2:2003 *Mocowanie ładunków. Bezpieczeństwo. Część 2: Pasy mocujące ładunki* (dalej: „norma”).

Mając na uwadze powyższe okoliczności ustalone w sposób prawidłowy przez organ I instancji, należy zgodzić się również z tym, że fakultatywna według OBP kara pieniężna była w niniejszej sprawie w pełni uzasadniona.

Na jej wysokość wpływała również wielkość korzyści majątkowej uzyskanej przez stronę postępowania ze sprzedaży przedmiotowego produktu, obliczona przez organ I instancji na kwotę 16 495 złotych.

Biorąc pod uwagę powyższe oraz to, iż maksymalna wysokość kary wynosi 100 000 złotych, należy uznać nałożoną karę pieniężną za łagodną.

Okolicznością łagodzącą, wpływającą na wysokość ww. kary było dla organu I instancji również to, że strona postępowania naruszyła przepisy OBP po raz pierwszy, a na przedmiotowy produkt nie było dotychczas skarg i reklamacji.

Organ II instancji odnosząc się do zasadności i wysokości kary pieniężnej stwierdza, iż jej nałożenie – choć fakultatywne na gruncie OBP – było w niniejszej sprawie w pełni uzasadnione.

Strona postępowania we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy wybiórczo podaje jedynie okoliczności łagodzące wpływające na wysokość kary, przywołane przez organ I instancji w uzasadnieniu do zaskarżonej decyzji, tj. brak wcześniejszych naruszeń OBP przez stronę postępowania oraz brak skarg i reklamacji na przedmiotowy produkt.

Nie można jednak w przedmiotowej sprawie pominąć tego, co znalazło odzwierciedlenie w zaskarżonej decyzji, iż strona postępowania wprowadziła na rynek znaczną liczbę produktów, osiągając obliczoną przez organ I instancji prawidłowo, choć w pewnym przybliżeniu, istotną korzyść majątkową, a przy górnej granicy kary pieniężnej wynoszącej 100 000 złotych, nałożona zaskarżoną decyzją kara pieniężna jest niewygórowana.

Organ I instancji jako jedno z kryteriów pomocniczych przy określeniu wysokości kary ustalił pojęcie „korzyści majątkowej”, wprowadzone i obowiązujące we wszystkich postępowaniach prowadzonych na podstawie przepisów OBP.

Judykatura również kilkakrotnie wskazywała na zasadność stosowania ww. kryterium do ustalania wysokości kary pieniężnej. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie m.in. w wyroku z dnia 23 grudnia 2010 r. (VI SA/Wa 1967/10, LEX nr 1277146) stwierdził, że w sprawach z zakresu ogólnego bezpieczeństwa produktów należy brać pod uwagę wysokość korzyści majątkowej. Do pojęcia „korzyści majątkowej” Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie ustosunkował się również w wyroku z dnia 15 lutego 2013 r. (VI SA/Wa 2374/12, LEX nr 1652217), w którym podkreślił, że należy odnieść do wartości uzyskanej przez wprowadzenie artykułów do obrotu, a podstawą jej ustalania powinna być cena sprzedaży lub cena, za którą mogły być sprzedane zakwestionowane artykuły.

Przy czym jednak, należy zaznaczyć, że kryterium to przy określaniu wysokości kary pieniężnej nałożonej na stronę postępowania miało jedynie charakter pomocniczy, co wyraźnie zostało wskazane w zaskarżonej decyzji. Pozostałymi kryteriami stanowiącymi o wysokości kary pieniężnej była duża liczba wyrobów i długi okres obowiązywania normy.

Strona postępowania podnosi również zarzut „braku wyjaśnienia przesłanek, którymi kierował się Organ wydając indywidualną decyzję”.

Konieczność wyjaśnienia stronom postępowania zasadności przesłanek, którymi kierował się organ przy załatwianiu sprawy, wynika z zasady przekonywania ustanowionej w art. 11 KPA. Zasada przekonywania, nakazująca wyjaśnianie stronom przesłanek, którymi organy administracji publicznej kierują się przy załatwianiu sprawy, nie tworzy jednak odrębnych instytucji proceduralnych, reguła ta bowiem powinna przenikać całokształt działań organu w toku postępowania. W niniejszej sprawie organ dał jej wyraz właśnie w uzasadnianiu zaskarżonej decyzji, wskazując m.in. dlaczego działania naprawcze strony postępowania uznaje za niewystarczające i nieprzystające do zagrożenia stwarzanego przez przedmiotowy produkt oraz na to, iż niezbędne jest podjęcie działań mających na celu odebranie produktów od odbiorców strony postępowania. Organ I instancji opisał też działania, jakie powinny zostać podjęte przez stronę postępowania.

W opinii organu II instancji w zaskarżonej decyzji dostatecznie wyjaśniono wszystkie ww. kwestie, istotne w przedmiotowym postępowaniu.

Nie sposób zgodzić się tym samym z innym zarzutem strony postępowania, dotyczącym naruszenia zasady zaufania obywateli do organów.

Zgodnie z art. 8 KPA, w brzmieniu obowiązującym do 1 czerwca 2017 r., organy administracji publicznej prowadzą postępowanie w sposób budzący zaufanie jego uczestników do władzy publicznej. Jest to zasada pogłębiania zaufania uczestników postępowania do władzy publicznej oraz umacniania gwarancji prawnych jednostki wobec władzy publicznej. W doktrynie podkreśla się, iż przedmiotowy przepis ustanawiał konieczność interpretacji przepisów prawa w kierunku pogłębiania zaufania obywateli do organów władzy publicznej, a także poszanowania reguł kultury administrowania. Z uwagi na to, że działanie organu I instancji było całkowicie zgodne z prawem i uzasadnione w przedmiotowej sprawie, Prezes UOKiK nie widzi podstaw do uwzględnienia tego zarzutu.

Strona postępowania podnosi również we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy z 30 sierpnia 2017 r. to, iż w toku postępowania administracyjnego przed organem I instancji wycofała przedmiotowy produkt od 12 z 70 odbiorców, według przedstawionej przez nią listy odbiorców, a ponadto strona postępowania nie ma możliwości uzyskania informacji od odbiorców czy posiadają jeszcze niebezpieczne produkty.

Niemniej jednak wraz z pismem z 19 września 2017 r. (wpłynęło do UOKiK 25 września 2017 r.) strona postępowania przesłała wydruki wiadomości e-mail - oświadczenia 8 odbiorców o braku wyrobu na stanie magazynowym, oświadczenie jednego odbiorcy o posiadaniu 1 szt. wyrobu. Ponadto jeden z odbiorców poinformował, iż posiada wyroby zakupione od strony postępowania po 23 czerwca 2017 r., tj. po usunięciu przez stronę postępowania zagrożenia stwarzanego przez produkt.

Razem więc z dowodami przesłanymi w toku postępowania prowadzonego przed organem I instancji, strona postępowania wycofała przedmiotowy produkt zaledwie od 21 z 70 odbiorców wyrobu.

Zadaniem organu odwoławczego jest ponowne rozpatrzenie sprawy i ocena materiału dowodowego, przy uwzględnieniu stanu faktycznego stwierdzonego w czasie wydania decyzji przez organ I instancji, jak i zmian stanu faktycznego, które zaszły pomiędzy wydaniem decyzji przez organ I instancji a momentem zakończenia postępowania przed organem odwoławczym. Tak więc, nawet uwzględniając dowody wycofania wyrobu uzyskane później nie można zgodzić się z polemiką strony postępowania odnośnie całkowitego wypełnienia obowiązku w zakresie wycofania produktu z rynku.

Strona postępowania podnosi również, iż nie posiada prawnych i faktycznych możliwości wycofania produktu od odbiorców, którzy nie współpracują ze stroną postępowania w celu wycofania produktu z obrotu.

Należy podkreślić, iż organy administracji publicznej nie ingerują w sposób prowadzenia działalności gospodarczej polegającej na wprowadzaniu produktów na rynek, oferowania produktu do sprzedaży oraz samej jego sprzedaży odbiorcom hurtowym i detalicznym. Analogicznie, sposób wycofania produktu od przedsiębiorców leży w gestii przedsiębiorcy, który dany produkt wprowadził na rynek. Organ I instancji w sposób prawidłowy i wystarczający w ocenie organu II instancji wskazał jedynie dowody jakie należy przedstawić w postępowaniu. Sposób, forma działań oraz działania faktyczne przedsiębiorcy podejmowane w celu uzyskania dowodów od kontrahentów nie jest regulowana w decyzji organu. Nie ma też podstawy prawnej do określenia sposobu wycofywania produktu, podobnie jak nie ma podstawy prawnej do określania i precyzowania działań faktycznych prowadzących do wprowadzenia produktu na rynek.

Organ II instancji podkreśla jednak, iż to na przedsiębiorcy, który wprowadził na rynek produkt niebezpieczny ciąży obowiązek skutecznego wycofania go z rynku.

Prezes UOKiK po dokonaniu ponownej analizy zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, ze szczególnym uwzględnieniem zarzutów podniesionych przez stronę w toku postępowania odwoławczego - zarówno pod kątem oceny legalności, jak i celowości wydanego rozstrzygnięcia - nie dopatrył się w niniejszej sprawie przesłanek, które przemawiałyby za uchyleniem zaskarżonej decyzji. W całości należy podzielić uzasadnienie organu I instancji odnoszące się do powodów nałożenie na stronę postępowania kary pieniężnej oraz co do jej wysokości. W związku z powyższym, Prezes UOKiK stwierdził, że decyzja Prezesa UOKiK z 8 sierpnia 2017 r., DNR-1/45/2017, była prawidłowa i nie znajduje podstaw do jej uchylenia.

Na podstawie zebranego materiału dowodowego należy stwierdzić, iż postępowanie przed organem I instancji było właściwe, a decyzja Prezesa UOKiK DNR-2/45/2017 z 8 sierpnia 2017 r. prawidłowa. W konsekwencji, organ I instancji miał podstawy do zakazania stronie postępowania wprowadzania przedmiotowego produktu na rynek, nakazania podjęcia czynności niezbędnych do zapewnienia przestrzegania tego nakazu. Ponadto, uzasadniony był nakaz natychmiastowego wycofania tych produktów z rynku, a także nałożenia na stronę postępowania kary pieniężnej za wprowadzenie do obrotu produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa.

Tym samym, decyzja Prezesa UOKiK z 8 sierpnia 2017 r., DNR-2/45/2017, powinna pozostać w obrocie prawnym.

Mając powyższe na względzie, Prezes UOKiK orzekł, jak w sentencji.

Zgodnie z art. 138 § 1 KPA, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której:

- 1) utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję, albo
- 2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję – umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, albo
- 3) umarza postępowanie odwoławcze.

Zgodnie natomiast z art. 33a ust. 5 OBP, karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się decyzji Prezesa UOKiK na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów: NBP O/O Warszawa 51 1010 1010 0078 7822 3100 0000.

Ponadto zgodnie z pkt 2 sentencji zaskarżonej decyzji Prezes UOKiK zobowiązał stronę postępowania do przekazania dowodów m.in. wycofania produktów z rynku w terminie 30 dni od dnia, w którym niniejsza decyzja stanie się ostateczna;

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

Zgodnie z art. 52 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2017 r. poz. 1369, z późn. zm.) od niniejszej decyzji przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Zgodnie z art. 53 § 1 w związku z art. 54 § 1 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi skargę należy wnieść w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

z up. PREZESA
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
ZASTĘPCA DYREKTORA
Departamentu Nadzoru Rynku

Jadwiga Gunerka

Otrzymuje:

- pełnomocnik „AMTRA” sp. z o. o. w Sosnowcu